

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 6/98

Ústavný súd Slovenskej republiky v Košiciach na neverejnom zasadnutí senátu konanom 28. januára 1998 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], bytom [REDACTED], zastúpeného JUDr. Alexandrom Ferčákom, advokátom v Košiciach, proti rozhodnutiam Mesta Spišská Nová Ves, vo veci porušenia jeho základného práva upraveného v čl. 35 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky a podnet na vyslovenie porušenia základného práva, upraveného v čl. 21 Ústavy Slovenskej republiky postupom súdneho exekútora a takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť [REDACTED] *o d m i e t a* pre nepríslušnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky na prerokovanie veci.
2. Podnet [REDACTED] *o d m i e t a* pre jeho zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

Podaním doručeným Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len "ústavný súd") 11. marca 1997 doplneným po výzve ústavného súdu podaním zo dňa

14. apríla 1997 sa [REDAKOVANÉ] (ďalej len "sťažovateľ") obrátil na ústavný súd tvrdiac, že rozhodnutiami Mesta Spišská Nová Ves, ktoré toto vydávalo v súvislosti s jeho podnikateľskou činnosťou, bolo porušené jeho základné právo upravené v čl. 35 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len "ústava"); postupom súdneho exekútora [REDAKOVANÉ], ktorý dňa 16. februára 1996 vykonal exekúciu v rozsahu a spôsobom odporujúcim exekučnému poriadku, malo byť porušené jeho základné právo na nedotknuteľnosť obydlia podľa čl. 21 ústavy.

V petite podania žiadal, aby ústavný súd vydal nález o porušení jeho práv uvedenými orgánmi a prikázal im „uviesť svoj postup do súladu s Ústavou SR“.

Prvá časť jeho podania, obsahovo samostatná, bola ústavným súdom posúdená ako ústavná sťažnosť podľa čl. 127 ústavy.

Sťažovateľ v nej uviedol, že v Spišskej Novej Vsi postupne vydražil šesť prevádzkových jednotiek, v ktorých poskytoval - alebo mienil poskytovať služby v obchodnej činnosti a podobných oblastiach. Už od samého začiatku podnikania mal podľa jeho údajov problémy s " inštitúciami a orgánmi ", ktoré boli kompetentné v jeho podnikateľských zámeroch rozhodovať. Vzťahy s týmito orgánmi vyústili podľa názoru sťažovateľa do situácie, v ktorej mu bolo nezákonne, protiústavne bránené v rozvoji jeho podnikateľských zámerov. Výsledkom takéhoto postoja boli rozhodnutia, ktoré sťažovateľ pripojil k svojmu podaniu.

Po oboznámení sa s nimi ústavný súd zistil, že išlo o rozhodnutia Mesta Spišská Nová Ves, zastúpeného primátorom mesta vydaných v rokoch 1993 až 1994: OOPaS - 972/93 z 12. 7. 1993, OOPaS 1056/93 z 20. 8. 1993, OOPaS 1051/93 z 5. 8. 1993, OOPaS 413/94 zo 17. 3. 1994, OOPaS 477/94 zo 17. 3. 1994 a OOPaS 766/94 z 26. 4. 1994. Iba proti naposledy uvedenému rozhodnutiu podal sťažovateľ opravný prostriedok, o ktorom rozhodol Okresný úrad v Spišskej Novej Vsi v konaní vedenom pod č. PO 1228/94 dňa 15. 6. 1994 tak, že napadnuté rozhodnutie potvrdil.

Obsah týchto rozhodnutí, obsah žiadostí, ktoré ich vydaniu predchádzali, ako aj dôvody druhostupňového rozhodnutia ústavný súd hodnotí ako aktivity (a reakcie na tieto aktivity) smerujúce k realizácii práva na podnikanie v zmysle čl. 35 ods. 1 ústavy.

Podľa čl. 127 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach proti právoplatným rozhodnutiam ústredných orgánov štátnej správy, miestnych orgánov štátnej správy a orgánov územnej samosprávy, ktorými boli porušené základné práva a slobody občanov, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd koná o ústavných sťažnostiach podľa ustanovení § 49 až § 58 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 293/1995 Z. z. (ďalej len „zákon č. 38/1993 Z. z.“).

Ako z čl. 127 ústavy a z § 49 zákona č. 38/1993 Z. z. vyplýva, je predpokladom príslušnosti ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti splnenie viacerých podmienok. Jednou z nich je, že o ochrane základných práv občanov, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, nerozhoduje *i n ý* súd.

Zákon č. 99/1963 Zb. (Občiansky súdny poriadok) v znení neskorších predpisov predstavuje vo svojej piatej časti (Správne súdnictvo) zákonnú transformáciu čl. 46 ods. 2 ústavy. V ustanoveniach tejto časti sa - okrem iného - pozitívne i negatívne vymedzuje rozsah právomocí všeobecných súdov v rámci správneho súdnictva.

Problematika, ktorou sa zaoberajú napadnuté rozhodnutia, týkajúce sa sťažovateľa, nie je z rozhodovania všeobecných súdov vyňatá. Je nesporné, že čl. 35 ústavy upravuje základné právo občana, no tento samotný fakt, ako vyplýva z uvedeného výkladu na vec vzťahujúcich sa ustanovení, nepostačuje na príslušnosť ústavného súdu na konanie vo veci.

Vzhľadom na to, že podmienka požadujúca, aby vo veci ochrany konkrétneho práva "... nerozhodoval iný súd" je podmienkou ústavnou, je pre rozhodnutie o dôvode odmietnutia sťažnosti primárnou. Z toho dôvodu ústavný súd vo svojom rozhodnutí nehodnotí dodržanie či nedodržanie ostatných podmienok uvedených v § 53 zákona č. 38/1993 Z. z.

V druhej časti svojho podania navrhovateľ namietal porušenie čl. 21 ústavy súdnym exekútorom [REDAKOVANÉ], ktorý 16. februára 1996 počas navrhovateľovej neprítomnosti, za asistencie polície a ďalšej osoby, násilne otvoril

byť a vykonal exekúciu zabavením hnutelných vecí. Mal pritom zabaviť i veci, ktoré neboli navrhovateľovým vlastníctvom. Navrhovateľ ďalej tvrdil, že súdny exekútor nevykonal exekúciu podľa exekučného poriadku. Jeho sťažnosti na Komoru exekútorov, trestné oznámenie pre zneužívanie právomoci verejného činiteľa a porušovanie domovej slobody a iné snahy o zjednanie nápravy nevedli k pozitívnemu výsledku.

Podľa čl. 21 ods. 1 ústavy obydlie je nedotknuteľné. Nie je dovolené doň vstúpiť bez súhlasu toho, kto v ňom býva.

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia je domová prehliadka prípustná len v súvislosti s trestným konaním a to na písomný a odôvodnený príkaz sudcu. Spôsob vykonania domovej prehliadky ustanoví zákon.

Podľa ods. 3 tohto ustanovenia možno iné zásahy do nedotknuteľnosti obydlia zákonom dovoliť iba vtedy, keď je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu života, zdravia alebo majetku osôb, na ochranu práv a slobôd iných alebo na odvrátenie závažného ohrozenia verejného poriadku.

Zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. (Exekučný poriadok) je potrebné považovať za naplnenie podmienky, uvedenej v čl. 21 ods. 3 ústavy. Zásah do nedotknuteľnosti obydlia zákon dovolil v záujme ochrany práv iných. Súdny exekútor, postupujúci podľa § 119 Exekučného poriadku sa nemôže v prípade, že „vykonáva rozhodnutie“ dostať do postavenia osoby, konajúcej v rozpore s čl. 21 ústavy.

Prípadné excesy z riadneho výkonu exekučného úkonu a exekúcie ako celku nemenia nič na právnej podstate ústavnosti "zásahu do nedotknuteľnosti obydlia". Vykonal ho exekútor, ktorý je podľa § 2 Exekučného poriadku štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí.

Vzhľadom na to ústavný súd odmietol podnet podľa § 25 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. ako zjavne neopodstatnený.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný
prostriedok.

V Košiciach 28. januára 1998

Za správnosť vyhotovenia:

JUDr. Richard R a p a n t
predseda senátu